

UMĚLECKÉ SPOLKY

Vernulo Musae

Pod arvedanským názvem *Vernulo Musae* se skrývá jedna z frakcí Čarodějně akademie. Na rozdíl od jiných kouzelnických frakcí se však *Služebníci Múzy* neucházejí o moc, za své poslání považují hledání a strážení prastarých uměleckých děl, stejně tak ovšem i tvorbu nových nádherných skvostů. *Služebníci Múzy* se hrdě hlásí k odkazu Turgula Hnědého, kvůli čemuž se na, jinak počestný a klidný, spolek pohlíží v Čarodějně akademii, ale i mimo ni, tak trochu skrz prsty. Kvůli otevřenému opěvování hnědého drakočlověka stanul arcimistr frakce sám několikrát před boševským prokurátorem a již třikrát hrozilo všem členům *Vernulo Musae* vyloučení z akademie.

Ostatní umělci se dívají na díla členů spolku se směsí závisti a pohrdání. Závisti, protože díla čarodějních umělců svojí krásou nad jiné vynikají, a pohrdání, neboť pravý umělec by se nikdy nesnížil k použití magie.

Členové frakce si kvůli tomu ovšem hlavu nedělají. Díky využívání kouzel dokážou vytvořit věci, o kterých může „obyčejná“ umělecká duše jen snít. Je libo prostorový obraz, do něhož můžete vstoupit? Nebo snad mluvící sochu pronášející vznešené verše? Báseň, která zní každému, kdo ji čte, jinak? Žádný problém, členové *Vernulo Musae* přesně takové divy zvládají.

Na druhou stranu musíme přiznat, že jejich díla dokážou být i převelice nebezpečná. Sám Turgul přece dokázal několika tahy štětcem bořit hradby měst. Světy vytvořené v dílech členů frakce vás snadno vtáhnou dovnitř a už nepustí ven. Existují obrazy bitev, ve kterých můžete skutečně zahynout, portréty takových ohyzdností, že jediný pohled na ně připraví nebohého člověka o řeč, básně tak podmanivé, že zkrátka není v lidských silách přestat je číst. Však také nejnebezpečnější předměty, stvořené mistry *Vernulo Musae*, musí být uzamčeny v podzemních kobkách, hned vedle cel, kde jsou drženy myšlenkové bytosti, a některé jsou dokonce těmito bestii stráženy.

Tuto frakci v Čarodějně akademii vede *arcimistr*, jehož titul bývá zpravidla doživotní (v současnosti je arcimistrem zaklánač Abada Dijaveli, původem z Kokosových ostrovů, a jeden z prvních zástupců tmavé pleti v ČA), spolu s *kvestorem*, jenž se stará o záležitosti běžného chodu a financování aktivit frakce, a *censorem*, pod jehož správou spadá seznam členů a děl jimi stvořených. V případě smrti volí nového *arcimistra* shromáždění všech členů frakce. Toto shromáždění se, podobně jako v jiných čarodějních spolcích, nazývá *kurie*.

Nejsnazším způsobem, jak se s díly čarodějních umělců seznámit, je navštívit Festival divů, který *Vernulo Musae* pořádá k počtě bohyně Mirtal každé tři roky v Boševalu. V roce 857 navíc poprvé proběhl Malý festival divů v Albireu a i zde se setkal s velkým úspěchem.

Pravorucí (Otlaukauna)

Poslední skupina, o které si povíme, je už na pomezí mezi spolkem umělců a pověřčivou sektou. Pocházejí z Asari Kasim a říkají si *Pravorucí*.

Proč, to není těžké uhádnout. Velká část Asarijců věří, že levá ruka je nečistá, ale u *Pravorukých* zašla tato víra ještě o pořádný kus dále. *Pravorucí* mají za to, že pokud se své levé ruky zbaví, podaří se jim pomocí pravé ruky vytvořit cosi velkolepého. Usekávají si proto obřadně své levé ruce a k tvorbě jsou následně nuceni používat jen ruky pravé.

Proslýchá se, že zde působí nějaká magie, díky níž jsou *Pravorucí* daleko nadanějšími umělci a řemeslníky, než jejich obourucí bratři. Kolik je na tom pravdy těžko hádat, zasvěcovací ceremonie *Otlaukaunů* byly vždy pro běžného smrtelníka velkou neznámou.

Pro neznalého cestovatele by se slušelo upozornit, že většina tolik obdivovaných uměleckých děl, jež můžeme nalézt v Nuaklatulových chrámech, prošla právě rukou *Otlaukaunů* – ať už jde o velké kamenné sochy, nádherné reliéfy na zdech pyramid či zlaté modly umístěné v chrámech.

Asarijci věří, že *Pravorucí* jsou lidé, které nikdy neopouští štěstí, a že jsou schopni dotykem přenést část štěstí i na jiné lidi.

Ať už je na jejich pověře něco pravdy, nebo snad není, musíme uznat, že tvorba jde *Otlaukaunům* doslova od ruky.